SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 21/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ď., S., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Žilina č. k. 25 C/88/2006-261 z 2. februára 2010 a č. k. 25 C/88/2006-310 z 29. novembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co/271/2010 z 31. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2010 doručená sťažnosť J. Ď. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného

porušenia základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25 C/88/2006-261 z 2. februára 2010 a č. k. 25 C/88/2006-310 z 29. novembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co/271/2010 z 31. augusta 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobným návrhom obrátil na okresný súd a žiadal úpravu práv k jeho pozemku nachádzajúceho sa na parcele č. 414 v katastrálnom území S.. Ako sám sťažovateľ uvádza, „Hoci oplotením uvoľnenú časť svojho pozemku sťažovateľ používal na uskladnenie rôzneho materiálu a v budúcnosti tam plánoval vybudovať okrasnú predzáhradku, obec S... násilne, nezákonne v rozpore s čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 20 ods. 1, 3 a ďalších Ústavy SR, zabral toto vlastníctvo pod trasu plynovodu a následne pod čiernu stavbu rozšírenia miestnej účelovej komunikácie. V tomto mu napomáhal aj príslušný stavebný úrad... v B.“. Okresný súd svojím uznesením č. k. 25 C/88/2006-159 z 28. januára 2009 konanie v sťažovateľovej veci v dôsledku späťvzatia žalobného návrhu zastavil. Krajský súd svojím uznesením č. k. 8 Co/142/2009-172 z 30. júna 2009 odvolanie sťažovateľa odmietol, pretože po vyhlásení prvostupňového rozhodnutia sa sťažovateľ tohto práva vzdal. Sťažovateľ sa svojím podaním doručeným prostredníctvom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) okresnému súdu 5. októbra 2009 označeným ako „žiadosť o podanie mimoriadneho dovolania, resp. obnovy konania“ domáhal obnovy konania, ktoré bolo vedené na okresnom súde v jeho právnej veci. Okresný súd svojím uznesením č. k. 25 C/88/2006-261 z 2. februára 2010 návrh na obnovu konania zamietol a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa napadnutým rozhodnutím potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 25 C/88/2006-261 z 2. februára 2010. Sťažovateľovi v súvislosti s podaním návrhu na obnovu konania vznikla poplatková povinnosť z návrhu

podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov vo výške 99,50 €. Okresný súd rozhodol o predmetnej poplatkovej povinnosti sťažovateľa svojím uznesením č. k. 25 C/88/2006-310 z 29. novembra 2010.

3. Sťažovateľ tvrdil, že „... sú práve obcou nútení podávať žalobné návrhy proti nej, pre jej sústavné nezákonné, protiústavné poškodzovanie základných práv navrhovateľov zaručené Ústavou SR a dohovorom..., hlavne však majetku a zdravia...", pričom aj „... napriek nezvratným dôkazom a skutočnostiam..." v ich právnej veci konajúce súdy nerozhodli v ich prospech, „... podávali síce navrhovatelia rôzne sťažnosti a podnety či už na nezákonné, protiústavné konanie a rozhodovanie zúčastnených strán, alebo na obnovu konaniam, avšak bezúspešne, pretože konajúci súd tieto podania opätovne odmietol a navyše uložil sťažovateľovi a jeho manželke... zaplatiť súdny poplatok za návrh na obnovu konania v sume 99,50 Eur, hoci boli v celom rozsahu oslobodení od platenia súdnych poplatkov, čo má veľmi negatívny dosah, ako i celý proces na zdravia sťažovateľa a jeho manželky s ohrozením ich životov ako ZŤP občanov.".

4. Na základe už uvedeného sťažovateľ ústavný súd žiadal, aby nálezom takto rozhodol:

„1. základné právo J. Ď. a jeho manželky na pokojné užívanie svojho majetku s náhradou nemajetkovej ujmy v zmysle čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 2 ods. 2, čl. 19 ods. 1, 2, čl. 20 ods. 1, 3, čl. 40, čl. 46 ods. 1-4, čl. 47 ods. 2, 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 14, Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 8 Co 271/2010-304 zo dňa 31. 8. 2010, porušené bolo.

2. základné právo J. Ď. a jeho manželky na pokojné užívanie svojho majetku s náhradou nemajetkovej ujmy v zmysle čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 2 ods. 2, čl. 19 ods. 1, 2, čl. 20 ods. 1, 3, čl. 40, čl. 46 ods. 1-4, čl. 47 ods. 2, 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn. 25C 88/2006-261 zo dňa 2. 2. 2010, porušené bolo.

3. základné právo J. Ď. a jeho manželky neoprávneným vymáhaním súdneho poplatku za podanie návrhu na obnovu konania v zmysle čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 2 ods. 2, čl. 39 ods. 1, 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2, 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 14, Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom, okresného Súdu v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn. 25C 88//06-310 zo dňa 29. 11. 2010, porušené bolo.

4. Ústavný súd SR ruší uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 8Co 271/2006-304 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

5. Ústavný súd SR ruší uznesenie Okresného súdu... sp. zn. 25C 88/06-261 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

6. Ústavný súd SR ruší uznesenie Okresného súdu... sp. zn. 25C 88/06-304 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

7. Sťažovateľovi J. Ď. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5.000 EUR...

8. J. Ď. priznáva náhradu trov odvolacieho konania zaplatených k rukám právneho zástupcu odporkyne obce S... vo výške 60,44 EUR...

9. J. Ď. priznáva náhradu súdneho poplatku za podanie návrhu obnovy konania v prípade jeho zaplatenia vo výške 99,50 EUR...“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uzneseniami okresného súdu č. k. 25 C/88/2006-261 z 2. februára 2010 a č. k. 25 C/88/2006-310 z 29. novembra 2010

7. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

8. Pokiaľ ide o predmetné rozhodnutia okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto rozhodnutiam bolo možné podať odvolanie (čo sťažovateľ aj v prípade uznesenia okresného súdu č. k. 25 C/88/2006-261 z 2. februára 2010 využil), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co/271/2010 z 31. augusta 2010

9. Sťažovateľ namietal aj porušenie v petite označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktorý ako odvolací súd potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 25 C/88/2006-261 z 2. februára 2010, ktorým bol zamietnutý sťažovateľov návrh na obnovu konania z dôvodu jeho neprípustnosti „Odvolací súd... považoval odvolanie navrhovateľov... za nedôvodné a rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správe... potvrdil.“.

10. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

12. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

13. Krajský súd v uznesení sp. zn. 8 Co/271/2010 z 31. augusta 2010 v podstatnom dôvodil:

„Navrhovatelia 1/, 2/ listom zo dňa 13. 1. 2010 oznámili procesnému súdu, že ich podanie zo dňa 3. 9. 2009, adresované Najvyššiemu súdu SR, je návrhom na obnovu konania.

S poukazom na to, že podanie navrhovateľov nemalo zákonom predpísané náležitosti návrhu na obnovu konania, okresný súd vyzval uznesením č. k. 25C/88/2006-249 zo dňa 15. 1. 2010 navrhovateľov 1/, 2/ na doplnenie návrhu na obnovu konania.

Podaním zo dňa 1. 2. 2010 navrhovatelia 1/, 2/ návrh na obnovu konania doplnili o náležitosti návrhu na obnovu konania. V doplnení zdôraznili, že návrh na obnovu konania smeruje proti uzneseniu Okresného súdu v Žiline č. k. 25C/88/2006-159 zo dňa 28. 1. 2009 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/142/2009-172 zo dňa 30. 6. 2009.

... odvolací súd bol toho názoru, že návrh na obnovu konania nie je prípustný proti uzneseniu Okresného súdu v Žiline č. k. 25C/88/2006-159 zo dňa 28. 1. 2009 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/142/2009-172 zo dňa 30. 6. 2009, a preto prvostupňový súd rozhodol správne, pokiaľ, návrh navrhovateľov 1/, 2/ na obnovu konania zamietol.

Odvolací súd v danej veci považuje za potrebné uviesť, že obnova konania nie je prípustná proti uzneseniu, a to ani vtedy, ak sa ním konanie skončilo. V danom prípade účastník konania môže zrušenie alebo zmenu rozhodnutia dosiahnuť inak (§ 229 písm. b/ O. s. p.).

Odvolací súd pre uvedené považoval odvolanie navrhovateľov 1/, 2/ za nedôvodné a rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého by úspešnému účastníkovi v odvolacom konaní prináležala náhrada trov odvolacieho konania. V danom prípade úspešným účastníkom v odvolacom konaní bol odporca, ktorému by prináležala náhrada trov odvolacieho konania, avšak tento si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a zo spisu prvostupňového súdu bolo zistené, že mu trovy v odvolacom konám nevznikli.“

14. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

15. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich procesnoprávnych zákonných ustanovení § 228 a § 229 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené a ústavný súd nezistil, aby ich aplikácia krajským súdom nebola ústavne

konformná. V tejto súvislosti ústavný súd taktiež nezistil dôvody vyslovenia namietaného porušenia sťažovateľom označeného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu pre absenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a označenými základnými právami. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ v súvislosti s namietaním porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, ako aj čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu ani len neuviedol, v čom konkrétne boli/mali byť uvedené práva porušené.

16. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahovým základom uvedeného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, ako aj čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Sťažovateľ v súvislosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu namietal tiež porušenie ďalších v petite sťažnosti označených základných práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom. Keďže sťažovateľ namietal porušenie v petite označených práv len z dôvodu svojho nesúhlasu s napadnutým rozhodnutím krajského súdu, pričom ani nešpecifikoval, v čom konkrétnom namietané porušenie svojich označených práv vidí, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne ďalšími ním uvedenými článkami ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, ktoré mali byť podľa neho

taktiež porušené. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších sťažovateľom v petite sťažnosti označených práv.

18. Absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa je aj v časti namietajúcej porušenie ďalších v petite uvedených základných práv zaručených ústavou a dohovorom zjavne neopodstatnená.

III.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie predmetných rozhodnutí okresného súdu a napadnutého rozhodnutia krajského súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011